

Uit een gebed van de heilige Anselmus, bisschop van Canterbury († 1109)*

Gij Heer, zijt mijn God, mijn Meester,
en nooit heb ik U gezien.
Gij hebt mij geschapen en herschapen,
mij van alle goederen voorzien,
en ik ken U nog niet.
Gij hebt mij tot het leven geroepen
opdat ik u zou zien,
en ik heb mijn bestemming nog niet bereikt.
Ongelukkige mens,
die verloor waarvoor hij geschapen werd....

En Gij, Heer, hoelang nog?
Hoelang nog zult Ge ons vergeten?
Hoelang nog zult Ge uw Aanschijn verbergen?
Wanneer zult Ge onze ogen verlichten
en uw Aangezicht tonen?
Wanneer keert Ge terug naar ons?
Zie ons aan, Heer,
verlicht ons, toon U aan ons.
Schenk ons de weldaad van uw Aanwezigheid,
wij die zonder U ongelukkig zijn.
Heb medelijden met onze moeizame pogingen
om U te bereiken,
wij die niets vermogen buiten U.
Gij nodigt ons uit, kom ons dan te hulp.

Ik bid U Heer,
laat me niet zuchten uit wanhoop,
doe me leven van hoop.
Dat ik tenminste uw Licht mag ontwaren,
zelfs van verre of uit de afgrond.
Leer me U te zoeken,
en toon U als ik U zoek.
Ik kan U niet zoeken, als Gij mij niet leidt,
ik kan U niet vinden als Gij U niet laat zien.
Ik zal U zoeken door mijn verlangen
en naar U verlangen door mijn zoeken.
Ik zal U vinden door U te beminnen
en U beminnen als ik U gevonden heb.

* **Anselmus van Canterbury**, Prosologion (Orval A6)